

3

Za stolom v zdieľanej kancelárii v centre Dublinu sedela v stredu popoludní o dvanásť dvadsať žena a prechádzala textový dokument. Mala veľmi tmavé vlasy voľne zopnuté štipcom a oblečený sivý sveter zastrčený do čiernych nohavíc cigaretového strihu. Pomocou mäkkého masťného kolieska počítačovej myši listovala dokumentom, očami šibala po úzkych stĺpcoch textu a občas zastala, klikla a vložila alebo zmazala znaky. Najčastejšie vkladala dve bodky do mena „WH Auden“, aby ho štandardizovala na podobu „W. H. Auden“. Keď dorazila na koniec dokumentu, otvorila vyhľadávanie, zaklikla možnosť *Rozlišovať malé a VEĽKÉ písmená* a vyhľadala: „WH“. Nenašli sa žiadne zhody. Vrátila sa späť na začiatok dokumentu, pričom slová a odseky lietali tak rýchlo, až boli takmer nečitateľné, a potom, očividne spokojná, uložila prácu a zatvorila súbor.

O jednej oznámila svojim kolegom, že ide na obed, a oni sa na ňu usmiali a zamávali jej spoza svojich monitorov. Natiahla si bundu, zamierila do kaviarne kúsok od kancelárie a sadla si za stôl pri okne, jednou rukou jedla sendvič a druhou čítala román *Bratia Karamazovci*. Občas knihu odložila, utrela si ruky a ústa papierovou servítkou, poobzerala sa po miestnosti, akoby sa chcela uistiť, či ju niekto nesleduje, a potom sa vrátila ku knihe. O jedna štyridsať jej padol zrak na vysokého svetlovlasého muža, ktorý vstupoval do kaviarne. Mal oblečený oblek a kravatu, na krku mal šnúрку s visačkou a hovoril do telefónu. Áno, povedal, vpravi, že vo štvrtok, ale zavolám im naspäť a skontro-

lujem to. Keď zbadal ženu sediacu pri okne, výraz na jeho tvári sa zmenil a rýchlo zdvihol voľnú ruku a ústami naznačil slovo: Ahoj. Do telefónu pokračoval: Nemyslím, že ťa dali do kópie, nie. S pohľadom upretým na ženu netrpezlivo ukázal na telefón a rukou naznačil, že druhá strana tliacha. Ona sa usmiala, pričom sa pohrávala s rohom stránky v knihe. Áno, áno, vravel muž. Počuj, som práve mimo kancelárie, ale urobím to, keď sa vrátim. Hej. Dobre, dobre, maj sa.

Muž ukončil hovor a podišiel k jej stolu. Ona po ňom prešla pohľadom od hlavy po päty a povedala: Och, Simon, vyzeráš tak dôležite, až sa bojím, že ťa zavraždia. Chytil svoju šnúрку s visáčkou a kriticky po nej prešiel pohľadom. To pre toto, skonštatoval. Cítim sa s tým, akoby som si to zaslúžil. Môžem ťa pozvať na kávu? Ona odvetila, že ide späť do práce. No, odvetil on, môžem ťa pozvať na kávu so sebou a odprevadiť ťa späť do práce? Chcel by som počuť tvoj názor na jednu vec. Ona zatvorila knihu a súhlasila. Kým on šiel k pultu, ona vstala a zmietla zo seba omrvinky zo sendviča, ktoré jej padli do lona. On objednal dve kávy, jednu bielu a jednu čiernu, a hodil pár mincí do pohára na prepitné. Žena sa k nemu pridala, zložila si z vlasov štipec a znova si ho pripla. Ako to nakoniec dopadlo na Lolinej skúške šiat? spýtal sa muž. Žena zdvihla zrak, pozrela sa mu do očí a vydala zvláštny pridusený zvuk. Och, fajn, odvetila. Mama je v meste, zajtra sa všetky stretávame a ideme sa poobzerať po šatách na svadbu.

Vlúdne sa usmial, pričom sledoval, ako im za pultom pripravujú kávu. Vtipné, prehodil, minule sa mi sníval zlý sen o tom, ako sa vydávaš.

Čo na ňom bolo zlé?

Vydávala si sa za niekoho iného ako ja.

Žena sa zasmiala. Takto sa rozprávaš so ženami u seba v práci? prehodila.

Otočil sa späť k nej, pobavený, a odpovedal: Bože, nie, narobil by som si strašné problémy. A zaslúžene. Nie, v práci nikdy s nikým neflirtujem. Ak už, ženy flirtujú so mnou.

Predpokladám, že všetky sú v strednom veku a chcú, aby si sa oženil s ich dcérami.

S týmto negatívnym kultúrnym obrazom o ženách v strednom veku nemôžem súhlasiť. Popravde ich mám spomedzi všetkých demografických skupín najradšej.

Čo je zlé na mladých ženách?

Len sú tak trochu...

Otočením ruky vo vzduchu vyjadril napätie, neistotu, sexuálnu chémiu, nerozhodnosť alebo možno tuctovosť.

Tvoje priateľky nikdy nie sú v strednom veku, podotkla žena.

A zatiaľ v ňom nie som ani ja, ďakujem veľmi pekne.

Pri odchode z kaviarne podržal muž žene otvorené dvere, cez ktoré ona prešla bez toho, aby mu poďakovala. Na čo si sa ma chcel opýtať? prehodila. Cestou späť po ulici smerom k jej kancelárii jej vysvetlil, že chce poradiť ohľadom situácie, ktorá vznikla medzi jeho dvoma priateľmi, ktorých žena očividne oboch poznala po mene. Priatelia spolu žili ako spolubývajúci a potom sa zaplietli do ťažko definovateľného sexuálneho vzťahu. Jeden z nich sa po čase začal stretávať s niekým iným a tá druhá z nich, tá, ktorá bola stále nezadaná, chcela z bytu odísť, ale nemala peniaze a ani kam ísť. To je skôr emocionálna ako bytová situácia, podotkla žena. Muž súhlasil, ale dodal: Aj tak si myslím, že pre ňu bude najlepšie, ak z toho bytu odíde. Akože, evidentne ich v noci počuje sexovať, takže to pre ňu nie je bohviečo. Dorazili k schodom kancelárskej budovy. Mohol by si jej požičať peniaze, navrhla žena. Muž odvetil, že jej to už ponúkol, ale ona odmietla. Popravde sa mi ulavilo, dodal, pretože inštinkt mi radí, aby som sa do toho príliš nemiešal. Žena sa

spýtala, čo na to vraví prvý priateľ, a muž odvetil, že prvý priateľ nemá pocit, že by urobil niečo zlé, že jeho predchádzajúci vzťah došiel do svojho prirodzeného konca, a čo mal robiť, ostať navždy sám? Žena vystrúhala grimasu a skonštatovala: Bože, hej, vážne by mala z toho bytu vypadnúť. Dohliadnem na to. Ešte chvíľu postávali na schodoch. Prišla mi pozvánka na svadbu, len tak mimochodom, prehodil muž.

Och, áno, povedala ona. Tento týždeň.

Vedela si, že som dostal možnosť prísť aj s partnerkou?

Pozrela naňho, akoby sa uistovala, či nežartuje, a potom zdvihla obočie. To je milé, podotkla. Ja nie, ale vzhľadom na okolnosti si vravím, že by to možno bolo netaktné.

Chceš, aby som na prejav solidarity šiel sám?

Po odmlke sa spýtala: Čo, máš niekoho, koho by si vzal?

No, možno dievča, s ktorým sa stretávam. Ak si s tým v pohode.

Ona odvetila: Hm. Potom dodala: Dúfam, že myslíš ženu.

On sa usmial. Och, nebuď na mňa taká zlá, podpichol ju.

Voláš ma poza môj chrbát dievča?

Rozhodne nie. Nevolám ťa nijako. Kedykoľvek padne tvoje meno, znervózniem a odídem z miestnosti.

Žena to ignorovala a spýtala sa: Ako dlho sa už poznáte?

Och, neviem. Nejakých šesť týždňov.

Nie je to jedna z tých dvadsaťdvaročných Škandinávok, však?

Nie, nie je Škandinávka, povedal.

Žena so zveličene vyčerpaným výrazom hodila svoj pohár od kávy do smetného koša pred dverami kancelárskej budovy. Muž s pohľadom upretým na ženu dodal: Ak chceš, môžem ísť sám. Budeme po sebe cez miestnosť pokukovať.

Och, zniem v tvojom podaní veľmi zúfalo, skonštatovala.

Bože, tak som to nemyslel.